

Kennismaking

U besloot om mee te doen aan deze zelftest, omdat u gemerkt heeft dat u bent veranderd het afgelopen half jaar. De veranderingen hebben u tot denken gezet. Het is goed om hier een keer met een onafhankelijk persoon bij stil te staan. Hier volgt een verslag van het kennismakingsgesprek, waarin u vertelde over uw leven. Het is geen letterlijk verslag, maar een weergave van wat er allemaal ter tafel is gekomen.

Ik ben de oudste van 13 kinderen. Wij hebben altijd in Tilburg gewoond. Opvoeding die ik gehad heb is anders dan nu. Als ik iets gedaan had kreeg ik een trap onder mijn kont en als dat terecht was accepteerde ik dat natuurlijk ook. Zo werd mijn karakter gevormd. Onze overburen hadden een boerderij. Toen daar een kleine geboren werd had mijn vader compassie met hen en stuurde daarom mij naar hen toe om te vragen of ik iets voor ze kon doen. Mijn vader was erg sociaal bewogen en ongelooflijk sterk. Het is mij nog steeds een raadsel dat zo'n sterke man zo jong kon sterven. Mijn moeder heette van Loon met haar meisjesnaam. Ze was een hardwerkende vrouw en zij is op haar 80ste gestorven. Ze zorgde goed voor ons, we hadden altijd eten en fatsoenlijke kleren. Haar liefde voor mij kon ik niet voelen, want ze was altijd bezig met het huishouden. Mijn vader daarentegen was veel met mij bezig toen ik jong was. Als ik thuis kwam en vertelde wat ik gedaan had die dag, dan kreeg ik een aai over mijn bol of een schouderklopje en dan zei hij 'Goed zo, jongen'. Dat was belangrijk voor mij warmte. Ik kan die aai over mijn bol nog voelen als ik er aan terug denk. Toen ik een fiets wilde hebben stuurde hij mij naar een plaats waar allemaal oude fietspullen lagen. Hij zei: 'zoek maar uit wat je nodig hebt, en als jij een fiets in elkaar kunt zetten heb jij een fiets'. Ik heb de hele dag gezeten en mijn fiets in elkaar geknutselt. Toen mijn vader aan het einde van die dag mij op kwam halen en zag dat het me gelukt was, liet hij me merken dat hij trots op me was. Ik weet ook nog dat ik een kauw had afgericht. Als ik uit school kwam dan kwam hij naar me toe en ging op mijn schouder zitten tot ik weer thuis was. Toen mijn

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

vader dat zag, vond hij dat toch mooi! Mijn vader vroeg aan mij alleen dingen waarvan hij dacht dat ik ze aankon, hij moedigde mij aan om ze te proberen en gaf complimentjes.

Als jonge jongen ging ik naar de Thomasschool aan de Ringbaan West, waar lesgegeven werd door de broeders van Liefde. Het villapark was toen in opkomst en de huizen waar ik nu woon stonden er nog niet. Er was hier nog een open vlakte. Dat betekende dat er op mijn school jongens zaten zoals ik en jongens uit die villawijk.

Wij wisten in die tijd niet wat discriminatie was, dat woord kenden we nog helemaal niet, maar de praktijk bestond al wel. Alle jongens uit de villawijk mochten van de broeders voor in de klas en aan de raamkant zitten. De rest moest er achter. Er was een jongen in mijn klas die kreupel was en in een karretje zat. Hij moet op een dag iets tegen die villajongens hebben gezegd, want in de gang hadden ze zijn karretje omgegooid en hij lag op de grond en ze waren hem aan het schoppen. Ik werd kwaad en ben naar de villajongens toe gegaan en heb er één een paar flinke klappen gegeven. De broeder die net aan kwam lopen had dat gezien en had mij bij mijn oor gepakt. Hij had dat zo hard gedaan dat mijn oorlel losscheurde van mijn hoofd. Ik had er niet veel pijn aan op dat moment, maar later wel.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Hij nam me mee in het klaslokaal en ik moest over de knie. Hij begon te slaan, maar in die tijd hadden we korte broeken aan van heel stijf materiaal, dus de pijp schoof steeds terug over mijn been. Hij nam toen een touw en stroopte mijn broek zo hoog mogelijk op en bond hem vast. Toen begon hij opnieuw te slaan. Dat was het moment waarop ik tegen hem zei 'Je kunt zo lang en zo hard slaan als je wilt, maar janken zal ik niet.' En dat heb ik volgehouden. En hij deed zijn best hoor, want mijn dijbeen wat nat van het wondvocht en rood van het bloed toen hij klaar was. Ik kan me zijn gezicht nog herinneren, hij gewoon het schuim om de mond van woede. Thuis heb ik er niets van verteld, omdat ik mij er voor schaamde. Mijn oor echter begon te zweren en die zweren breidden zich uit over mijn gezicht. Ik moest naar de dokter en toen vertelde ik hoe ik aan die scheur bij mijn oor kwam. Mijn vader nam me onmiddellijk mee naar school. Hij vroeg de broeder te spreken die dit gedaan had. Ze vertelden ons dat het wel eens lang kon gaan duren voordat hij klaar was, maar vader antwoordde 'We zijn toch al de hele dag in touw, dus we kunnen nu ook nog wel even wachten en als het lang duurt dan geef ons maar een kop koffie, want daar zijn we wel aan toe.' Ja, mijn vader nam geen blad voor de mond. Na dat gesprek heb ik die broeder nooit meer terug gezien. Toen ik 20 was moest ik voor de Duitsers gaan werken in Duitsland, want het was oorlog. Voordat ik ging heb ik mijn vader gevraagd wat het eigenlijk betekende, broeders van liefde. Mijn vader antwoordde 'Daar hebben we het wel over als je terug komt.' Zo verlegen was hij met mijn vraag omdat hij dacht dat het over seksualiteit ging, dat hij niet kon antwoorden. Terwijl dat niet eens was wat ik bedoelde. Ik zat er nog mee dat die broeder zo wreed had kunnen zijn terwijl ze broeders van Liefde heten. Ik zou graag willen dat ik nog een kans had gehad daar met mijn vader over te praten. Op school kwam regelmatig de pastoor en die hield dan een verhaal over bloemen en bijtjes, maar wisten wij veel wat daarmee bedoelt werd. Zo stuurden ze mij weg. Met vragen over de liefde en onbewust van seksualiteit. Ik ben te werk gesteld in Trier aan de hoofdmart, vlakbij de Porta Nigra, in een werkplaats vlakbij het station.

De laatste 3 maanden van de oorlog heb ik in het concentratiekamp in Trier gezeten. Als ik vertel wat ik daar heb meegemaakt, dan zul je me niet kunnen geloven. In die tijd waren de Italianen overgelopen naar de Amerikanen. Dat betekende dat de Italianen gevangen waren genomen door de Duitsers en die werden in het kamp gezet. Het was in 1944 tussen kerst en oud en nieuw. Alle buitenlanders in Trier moesten verhuizen. De Amerikanen zaten al in Luxemburg. Er lag een goeie meter sneeuw. Ik had een houten kist met mijn spullen erin die ik met me meedroeg. We liepen in een lange rij door de sneeuw en ik begon te voelen dat ik het met de draaglast van mijn kist niet zou gaan halen. Toen we over een brug liepen, heb ik mijn kist met al mijn spullen in het water laten vallen. Alleen de kleren en de jas die ik aanhad heb ik mee kunnen nemen. Uitgeput kwamen we bij de barakken aan. We moesten in een rij gaan staan en ze hielden ons onder schot. Wij verwachtten nog dat wij een betere behandeling zouden krijgen dan de Italianen die daar al in de barakken zaten, wij hadden immers altijd alleen maar gewerkt. Maar ze lieten ons de hele nacht, tot aan de morgen, daar in die rij in de sneeuw staan. Toen kwam er iemand die ons vroeg of wij luizen hadden. Alle kleren moesten uit en ze lieten ons nog even goed kou lijden voordat we de barakken in mochten.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

In die barakken lag stro op de grond. Daar moesten wij op gaan liggen, zij aan zij en tegen elkaar aan. We moesten dus slapen zonder te draaien, want daar was geen ruimte voor, maar we hielden elkaar op die manier wel warm. Pas na drie dagen kregen wij onze kleren terug. We mochten niet naar buiten, want als wij buiten kwamen probeerden we van honger en dorst de sneeuw te eten en dat wilden ze niet hebben. Elke dag gingen twee mannen een pan halen voor de hele groep en werd de melk verdeeld. Er waren op een dag twee mannen aan de beurt om die pan te halen, maar ze weigerden. Ze wilden niet lopen. Dat heeft niet lang geduurd. Ze werden gehaald en kregen een flinke afranseling. Dat konden wij door de kieren zien. Zo heb ik ook gezien hoe een Italiaan een kogel door zijn kop kreeg van een SS-er. Zelf durfde ik de SS-ers niet aan te kijken, want het was apart volk. Ze konden zomaar beslissen dat jouw blik hen niet aanstond. Op een dag kregen we geen eten en we merkten dat de SS-ers weg waren gegaan. We slopen uit onze barak en voelden aan het prikkeldraad. Er stond geen spanning meer op. Achter in het kamp zijn we toen heel stiekem door het prikkeldraad heen gekropen. We hadden door het prikkeldraad geen overal meer over toen we eenmaal buiten stonden en zaten onder het bloed en de schrammen. We hebben ons toen gewassen met ijswater. Zo koud heb ik het nooit meer gehad. We vluchtten het bos in. Wij zijn bevrijd door de Amerikanen en ze vonden ons daar in het bos. De SS-ers hadden geweten dat de Amerikanen er aan kwamen en waren daarom gevlucht. Wij hadden dus net zo goed gewoon de voordeur uit kunnen lopen. De Amerikanen brachten ons terug naar de barakken en drie dagen hebben we daar gezeten zonder eten. Tot die tijd had ik ooit slechts één keer een zwart mens gezien en de Amerikanen waren bijna allemaal zwarte mannen. Ik wist niet wat ik zag. We deden onze behoeften buiten op de strontbalken, daar ging je dan op zitten en liet alles gewoon gaan, dus na een tijd zaten die balken vol met stront. Ik miste mijn maat en ik ging hem zoeken. Ik vond hem bewusteloos bij die strontbalken. Hij had diarree gekregen. Ik heb hem terug naar binnen gesleept en bij de kachel gezet.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Omdat ik te werk was gesteld in de keuken wist ik het klaar te spelen om in mijn pofbroek koeken mee naar buiten te smokkelen en die gaf ik aan hem. Ook kwamen er allemaal mensen uit andere kampen die overgebracht werden naar ons kamp. Die mensen zagen er niet uit, vel over been waren ze. Toen kwamen de vrachtwagens met voedsel en die hebben we helemaal leeggegeten. Ik heb daar bij die vrachtwagen een kilo kaas naar binnen gewerkt, dat moet je nu eens proberen, het lukt je niet. Uiteindelijk werden wij allemaal getransporteerd naar Parijs en na een tijdje van Parijs naar Limburg en zo kwamen we uiteindelijk weert huis. Wij zagen er niet uit. We waren al maanden niet meer geknipt of geschoren en hadden alleen lorren aan ons lijf in plaats van kleding. Onderweg naar huis had ik allemaal vragen bedacht die aan mijn vader wilde stellen. Liefde was een onuitgewerkt begrip voor mij.

Eenmaal weer thuis kreeg ik te horen dat mijn vader was overleden. Mijn moeder had mij een brief gestuurd die ik pas een half jaar later in Nederland ontving, want in Duitsland was hij ergens blijven hangen. Ik heb gelukkig die brief met het bewijs dat ze mij daarover schreef en dat dit toen gebeurd is. Ik had namelijk eerder wel brieven ontvangen en ik wist dat mijn vader ziek was, maar dat hij zou overlijden had ik nooit verwacht. Hij is gestorven aan ziekte. Omdat ik had gewerkt voor de Duitsers werd ik hier thuis met de nek aangekeken. Als ik merkte dat ze mij bij de kruidenier anders behandelden, dan kon ik behoorlijk uit mijn vel springen. Mijn broertjes waren in die tijd bang voor mij. Ik had regelmatig woede aanvallen. Ik heb daar over gesproken met mijn dokter in die tijd en hij adviseerde mij tot tien te tellen als ik zo'n woedeaanval kreeg. Ik dacht dat dit nooit zou kunnen helpen, maar de keer daarop deed ik het... en het werkte. Doordat ik ging tellen, kreeg ik andere gedachten en zakte het gevoel weg.

Ik moest de rol van vader in het gezin overnemen. In de oorlog heb ik ook twee broertjes / zusjes verloren, dus er waren nog 11 kinderen. Mijn moeder vertelde me dat vader had gevraagd dat ik voortaan voor hen zou zorgen, nu hij er niet meer was. Ik heb heel lang niet kunnen pakken dat hij dood was.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Hij had altijd gezegd dat alle kinderen naar school mochten: de ambachtsschool of de huishoudschool. Dat heb ik waar moeten maken. Nu moet je weten dat het schoolgeld voor een jaar één gulden was. Als ik dan aan het begin van het schooljaar naar de school ging, kreeg ik van moeder een gulden mee, die ze in een zakdoek knoopte om hem daar zorgvuldig uit te pakken en te overhandigen. Ik ben gaan solliciteren en ben bij Merkx, een ijzerhandel in de Nieuwlandstraat, terecht gekomen. Ik was als smid-bankwerker van de ambachtsschool in de spoorlaan afgekomen en ging werken in de ijzerwaren. Ik verdiende er twee gulden per week voor 60 uur werken. Een ei kostte in die tijd één cent en aardappelen 2 á 3 cent de kilo. Daar dachten we niet over na, het was niet mekkeren maar werken. De baas zei amper goeiedag tegen het werkvolk op straat, maar als ik alleen met hem was, dan praatte hij tegen mij honderduit. Dat heeft me aan het denken gezet. Ik zorgde voor 13 man thuis, maar hij voor 125 op het werk.

Daarnaast hielp ik met mijn broer een boerengezin op de boerderij. Ook zij moesten 60 uur per week werken en daarnaast de boerderij runnen en ze kregen dat niet klaar gespeeld. Ik ging met één van mijn broers daar naar toe om te helpen. Dat deden we voor het eten, want we werkten in de avond en we kregen een goede maaltijd van de boerin voorgeschoteld. Die aten we als varkens. Toen we klaar waren met het werk op de boerderij zei de boer tegen de boerin: 'Geef die kerels maar een brood en een stuk spek mee.' Daarna zijn wij de hele week niet terug geweest tot het brood op was. Toen wilde ik terug naar de boer om het werk af te maken, maar mijn broer aarzelde. Ik haalde hem over en we zijn terug gegaan en hebben ons karwei afgemaakt en toen we klaar waren zei de boer tegen de boerin: 'Smeer maar 1 boterham voor ze, want anders zien we ze de hele week niet terug!' Toen hebben we toch gelachen met z'n allen, het was net kermis. De boer had het heel sportief opgepakt dat we een tijd niet waren geweest en ons niets te kort gedaan en dat vond ik zo sympatiek dat we ons hebben voorgenomen om daar voortaan iedere avond te gaan helpen en dat hebben we gedaan.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Mijn moeder was een vrouw die veel met haar hoofd bezig was. Ze had ook een groot huishouden en dat baarde haar denk ik veel zorgen. Een broer van mij is nadat ik terug ben gekomen verongelukt; door een aanrijding gestorven. Dat was een grote klap voor ons gezin. Dat iemand op die manier uit je leven en je gezin wordt weggerukt, daar kon ik met mijn pet niet bij. En niemand die bij ons aankwam om even te vragen hoe het met ons ging en of wij ons wel konden redden. Dat niemand ons te hulp kwam daar was ik kwaad over. De pastoor kwam wel langs, maar ik hoorde hem tegen mijn moeder zeggen dat ze 'toch nog 11 kinderen had'. Daar ben ik toen heel boos over geworden en ik heb die pastoor de deur gewezen. Ik kon het niet hebben dat hij zo iets tegen mijn moeder zei. Ik begreep niet dat hij dat kon zeggen. Toen heb ik ook gevoeld dat ik mijn vader heb gemist. Met mijn moeder kon ik er niet over praten. Niet veel later moesten wij gaan stemmen, mijn moeder en ik. Bij het oversteken van de Bredaseweg liep ze bijna zelf onder een auto. Zo was ze in gedachten verzonken mijn moeder. Misschien dacht ze wel aan haar pas overleden kind. Ik kon haar nog maar net voor die auto wegtrekken. Ik schrok me rot. In mijn armen heb ik haar toen naar huis gebracht. Ze trilde als een rietje. Zelfs daarvoor heeft ze me nooit bedankt, terwijl ik toch haar leven gered heb.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Ik heb tot het faillissement toe gewerkt in het magazijn van Merckx. Ik wist alles van het bedrijf en de baas kwam regelmatig naar beneden om mijn raad te vragen. Ik stond bekend om mijn geheugen. Ik kan me nog herinneren dat de eerste computer door het bedrijf werd aangeschaft. Dat was een apparaat dat hier niet in de kamer zou passen, zo groot. Die werkte nog op ponskaarten. Ze vergeleken mij met die computer.

Er kwam een keer een man van de inspectie die mij allerlei vragen stelde en die had later tegen de baas gezegd dat het goed was dat hij twee computers had. Daarmee bedoelde hij de computer en mij. Als er iets kwijt was, of ze konden niet vinden waar het stond in de computer wist ik altijd waar het was en daarover waren ze iedere keer stomverbaasd. Toen de baas met pensioen ging en diens zoon het overnam is het bergafwaarts gegaan. Ik kon goed met die jongen praten en heb hem nog gewaarschuwd, maar het heeft niet mogen baten. Pas later heeft hij me gelijk moeten geven.

Maar al mijn broers en zussen hebben wel kunnen studeren. Mijn ouders hadden zich ten doel gesteld dat alle jongens de ambachtsschool en alle meisjes de huishoudschool mochten doen, en dat heb ik waargemaakt. Ze mochten allemaal zelf kiezen welk vak ze wilden leren. Zo komt het dat ik een broer heb die timmerman is geworden, een broer die electricien is geworden en broer die schoenmaker is geworden. Samen hebben we zo veel technische vaardigheden in huis dat we een keer voor één van de broers helemaal zelf een huis hebben kunnen bouwen. Dat is toch geweldig.

Zelf denk ik dat ik vooral op mijn vader ben gaan lijken. Ik zag in hem een voorbeeld en dat heb ik gevolgd. Mijn vrouw Riet heb ik leren kennen bij het voetballen. Ik speelde bij Sarto en het was op een feestavond. Ik heb één keer met haar gedanst en toen maakte ze het uit met haar toenmalige vriend en koos voor mij. Die vriend van haar was onze linksachter en ik was de keeper van ons elftal. Het heeft niet lang geduurd dat hij boos om mij was, want ik begon te merken aan alles dat hij boos was. Hij praatte over ons achter mijn rug om. Dus ik ben naar zijn huis gegaan en heb aan de bel getrokken en hem vertelt dat hij nu moest zeggen wat hij op zijn lever had, maar niet

achter mij om praat verkopen. En dat was dat, toen waren de problemen ineens over. Ik heb met Riet 10 jaar verkering gehad, want het viel na de oorlog niet mee om een woning te krijgen en inwonen vond ik geen optie. Ten langens leste had mijn baas een duplex woning in de aanbidding in de Winnklerprinsstraat, maar ik zou er geen kans op maken, omdat Riet en ik nog geen kinderen hadden. Toen ben ik gaan praten met die onderneming van de huizenbemiddeling. Ik heb ze gezegd dat ik twee van mijn broertjes mee zou nemen van mijn moeder in mijn huis. Daardoor kreeg ik die duplex toch! Iedereen was stom verbaasd dat ik dat voor elkaar had gekregen, maar dat was een tip van de dokter. De dokter wist dat mijn moeder reuma had en moeite had voor al haar kinderen te zorgen. Toen zijn Riet en ik snel getrouwd en daar gaan wonen. De twee jongen die ik van thuis meenam kregen ook een kamer in ons huis, maar die hebben niet veel bij ons gewoond. De ene ging in dienst en kwam pas terug toen de ander trouwde. Gelukkig was mijn vrouw beter voorgelicht op seksualiteit dan ik in die tijd. Op straat werd er over gepraat alsof een seksleven een beestenleven is.

Ik heb mijn eigen kinderen geprobeerd die warmte te geven die ik ook van mijn vader kreeg. Mijn oudste kind is mijn zoon. Mijn vrouw was zo met hem ingenomen dat ze altijd met hem op de arm liep. Ze kon hem niet wegleggen of laten huilen en was altijd met hem bezig. Dat was bij de tweede wel anders. Dat is mijn dochter. Ik vroeg mijn vrouw of ze wat geleerd had van de eerste en dat had ze. Ze kon onze dochter makkelijker laten liggen en huilen. Ze kreeg natuurlijk alle voeding en zorg die ze nodig had, maar leerde ook dat moeder er niet altijd voor haar was. Mijn zoon en mijn dochter zijn dan ook twee heel verschillende mensen geworden en ik denk dat dit daarmee te maken heeft. Mijn zoon is wat afstandelijker gebleven. Hij lijkt in dat opzicht wel wat op mijn moeder. Hij zal nooit uit zichzelf eens bij me langskomen, er moet altijd een afspraak worden gemaakt bijvoorbeeld. Hij is pas geleden op vakantie geweest.

Dat zegt hij dan niet van te voren, ik krijg ineens een telefoontje van hem: 'Pa, ik ben in Turkije.' Dan spreken we af dat hij als hij weer terug is een keer langs komt om de foto's te laten zien. Maar hij is nog niet geweest en hij is nu al een tijdje weer terug. Mijn dochter daarentegen komt hier regelmatig zomaar even langs. Nu moet ik er wel bij vertellen dat zij hier niet zo ver vandaan woont, dus voor haar is dat ook makkelijker. Zij laat me altijd merken dat ze blij met mij is. Dan pakt ze me even vast en zegt: 'Pa, bedankt!' Dat doet mij goed. Zij lijkt wat dat betreft meer op mij en mijn vader, denk ik. Mijn dochter is een gevoelsmens, mijn zoon is een denker.

In 1995 heb ik erkenning gekregen als oorlogsslachtoffer. Dat was misschien wel terecht, maar niet makkelijk. Ik heb meerdere keren voor commissies moeten verschijnen. Soms waren ze ronduit onbeschoft tegen me en deden alsof ik gek was. Daar kon ik me behoorlijk kwaad om maken. Ze hebben me toen gevraagd of ik een keer met een psychiater wilde praten en ik heb dat gedaan. Toen heb ik die man gevraagd een brief te schrijven voor de commissie. Ik heb hem behoorlijk wat honing aan zijn baard gesmeerd, door te zeggen dat wanneer ze zijn brief zouden lezen, ik die erkenning zou krijgen. En ik had gelijk, want die erkenning kreeg ik daarna.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Pas na twintig jaar ben ik terug gegaan naar Duitsland. Eerder kon ik het niet. Het kwam doordat mijn vrouw wilde zien waar ik geweest was in die tijd. We zijn toen met z'n vieren naar Duitsland gegaan; mijn vrouw en ik en een broer en zus van mij. Pas toen ze daar geweest waren met mij hebben ze mij beter kunnen begrijpen, omdat ze zagen wat ik had meegemaakt daar.

Ik ben twee keer getrouwd. Mijn eerste vrouw overleed in 1985 en mijn tweede vrouw in 2005. De laatste overleed in het zorgcentrum in Goirle aan dementie. Daar zijn we achter gekomen doordat er hier in de straat in 1999 een renovatie aan de huizen kwam. Eén van de bouwvakkers die hier werkte zei tegen mij dat hij iets zag aan mijn vrouw. Hij vertelde dat zijn eigen vrouw geleden had aan dementie en welke symptomen hij bij haar had waargenomen die hij nu ook bij mijn vrouw zag. Maar ik zag het niet, want ik wilde er niet aan. Ik dacht steeds 'het valt wel mee'. Maar na de verbouwing begonnen mij toch steeds meer dingen op te vallen en zijn we naar de dokter gegaan. Maar zelfs toen de ziekte was vastgesteld heb ik steeds gedacht dat het wel mee viel. Maar na een jaar herkende ze mij al niet meer. Gelukkig had zij een blijde vorm van dementie. Zo vond ik bijvoorbeeld een keer een paar schoenen in de koelkast. Ik ging naar haar toe om te vragen wat die schoenen in de koelkast deden en dan antwoordde ze 'Dan worden ze lekker koud'. Daar konden we om lachen. En een keer kwam de buurvrouw vragen waar ik was. Ze had de deur opengedaan en geantwoord dat ik weg was en dat ze niet wist waar ik uithing. Terwijl ik gewoon achter in het schuurtje aan het werk was. Daar lachtten we ook om.

Na haar overlijden kwam er iemand hier om met me te praten, maar ik heb gezegd dat ik haar niet met praten toch niet terug krijg. Ik lag hier regelmatig op de bank om haar te huilen.

Op een dag kwamen mijn kinderen langs en troffen me huilend op de bank aan. Toen kreeg ik een ingeving. Ik bedacht me dat mijn kinderen geen zin zouden hebben om nog vaak naar me toe te komen als ze me steeds huilend op de bank aan zouden treffen. Toen heb ik de knop omgezet en ben gaan hobby-en.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Ik maakte een draaibank voor mezelf en begon allerlei dingen van hout te maken. Als kado of voor thuis. Dat heb ik heel lang kunnen doen en ik heb bijvoorbeeld die miniatuur wagens gemaakt die bij mij voor het raam staan. Die zijn helemaal op schaal uitgewerkt en iedereen die ze ziet herinnert zich weer hoe ze vroeger zo door de straten reden. Er viel altijd wel iets te maken, mensen vroeger me ook vaak om iets en ik deed het graag.

Maar een half jaar geleden begon ik te merken dat ik steeds sneller moe werd. Nu heb ik de draaibank opgeruimd. Het was wel wennen in het begin, maar gelukkig is er nog genoeg te doen in huis en in de tuin. Ik word bijvoorbeeld al moe als ik één rijtje aardbeien heb geplant, of als ik een brief ben gaan posten een straat verderop. Ik krijg onderzoeken om vast te stellen of die vermoeidheid een lichamelijke oorzaak heeft. Misschien heb ik een te laag ijzergehalte en misschien functioneren mijn nieren niet meer goed. Ik heb een indicatie aangevraagd voor een aanleunwoning in Koningsvoorde, want daar wil ik wel naar toe. Daar woont namelijk een zus van me en dan kunnen we samen een mooie oude dag hebben en voor elkaar zorgen. Iets anders wil ik niet, dan blijf ik liever thuis tot ik sterf.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Hier heb ik een aardige buurman, die elke ochtend een bakkie bij me komt doen. Hij komt niet uit zichzelf, dus ik ga hem elke dag even halen. Om half elf haal ik hem op en om twaalf uur gaat hij weer naar huis. Dan eet hij een boterham en vertrekt naar de stad. Elke dag gaat hij de stad in en vertelt mij de volgende dag over wat hij daar allemaal meegemaakt heeft. En dat voor een man die vroeger nog niet alleen een winkel in durfde te gaan. Zelf ga ik 's middags een het koken of ik ga een brood bakken en in de zomer ben ik bezig in mijn hof. Ik heb altijd wel wat te doen.

Voor de buurvrouw aan de andere kant heb ik een paar maanden gezorgd toen ze haar enkel gebroken had. Weet je dat de thuiszorg me nooit bedankt heeft voor mijn hulp toen? Dat heb ik ze wel laten weten hoor. En zelf krijg ik 3 uur per week een alphahulp. Eerst van een wat oudere dame, die weet hoe een huishouden gedaan moet worden. Helaas ging ze met pensioen en kreeg ik iemand anders. Ik verzocht weer om een oudere dame, omdat dat goed bevallen was, maar er stond een jong meisje aan de deur. Ik vroeg haar 'Waar zijn die anderen?' Ze keek me vragend aan en ik zei 'Ik had om iemand van 60 gevraagd, dus nu ik jou zie denk ik dat ze er 3 van 20 hebben gestuurd.' Ze reageerde verbaasd, maar later hebben we er samen gelukkig hartelijk om kunnen lachen. We moesten in het begin even wennen aan elkaar, maar nu kunnen we samen lachen en praten en ben ik tevreden. Ik leer haar alles wat zo nodig heeft om haar werk goed te kunnen doen.

Waardegebieden

Onderstaande tekst is geen letterlijk verslag. Het is een impressie van wat ter sprake kwam tijdens het gesprek over de waardegebieden en gevoelens.

Lichamelijke gezondheid:

Ik ben pas geleden naar het ziekehuis geweest voor onderzoeken. Ik heb de uitslag gekregen dat mijn bloed goed is. Ik ben toch wel heel snel en vaak moe. Ze denken dat het iets kan zijn met mijn nieren. Zelf denk ik dat het te maken heeft met de ouderdom. Alles wordt gewoon langzaam aan minder. Ik ben al 87 jaar, terwijl mijn vader maar 48 jaar oud is geworden. Dan heb ik het toch heel goed gedaan. Natuurlijk ben ik boos geweest toen ik merkte dat ik een heleboel dingen niet meer kon vanwege de vermoeidheid, maar dat is er ondertussen wel weer af. In plaats daarvan accepteer ik dat ik oud geworden ben en heb ik er vrede mee. Elke drie maanden laat ik me controleren door de dokter. En telkens blijkt dat mijn bloeddruk goed is en daar snap ik niks van, want ik voel me niet goed. De dokter zegt dat ik de bloeddruk heb van een jonge vent. Misschien moet ik maar eens een keer zijn praktijk op en neer lopen voordat hij gaat meten, dan zal hij misschien iets anders te zien krijgen, want een jonge vent voel ik me helemaal niet.

Geestelijke gezondheid:

Soms kan ik moeilijk uit mijn woorden komen. Ik train mijn geheugen zelf. Ik kon bijvoorbeeld niet de naam onthouden van het zorgcentrum waar mijn zus woont: Koningsvoorde. Ik help mezelf dan een handje door te denken dat mijn zus bij de koning woont en dan kom ik weer op de naam. Hetzelfde met bieslook, ik kon maar niet onthouden hoe dat plantje heette. Maar ik kon me wel de politicus Biestheuvel herinneren. Dus als ik aan dat plantje dacht, dan dacht ik aan die politicus en dan wist ik het weer. Ik maak ezelsbruggetjes en dat helpt. Mijn afspraken schrijf ik allemaal goed op de kalender, dan vergeet ik ze niet. De dokter heeft me uitgelegd dat het korte termijn geheugen hetgeen is dat het eerste achteruit gaat.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Maar omdat ik vroeger zo'n goed geheugen had vind ik het onbegrijpelijk dat ik er nu moeite mee krijg.

Ik ben een keer naar een voorlichting geweest van het GGZ over alzheimer en dementie. Ik ben niet bang om het te krijgen, maar ik zou wel willen weten wat ik kan doen om het te voorkomen. Dat hebben ze me tijdens die voorlichting niet echt duidelijk kunnen maken.

Woonsituatie:

Ik woon hier al heel lang en altijd wel naar tevredenheid. Ik heb wel gezien dat het allemaal minder is geworden in de wijk. Ik weet niet of het er alleen aan ligt dat er meer en meer buitenlanders zijn gekomen, maar dat is wel wat ik heb zien gebeuren. Nu is het hier in de wijk het minste van het minste. Ik ken de buurman en mijn overbuurvrouw en verder niem, and.

Als ik door mijn straat loop wordt zonder pardon bijna omvergereden door brommers, die hier af en aan scheuren. En als je dan naar zo'n brommer iets roept krijg je een grote mond terug of de middelvinger.

Ik heb een aanvraag lopen voor een indicatie voor een aanleunwoning. Ik wil graag in koningsvoorde bij mijn zus gaan wonen. Eerst verliep die aanvraag via een kantoor van het CIZ hier in Tilburg. Ik wist niet wat ik meemaakte toen ik daar voor het eerst kwam. Er lopen allemaal vrouwen rond die eerst een tas koffie gaan halen en die op gaan drinken, voordat ze je komen helpen. Er was er eentje bij die het fatsoen had om te vragen of we ook koffie lusten, dat was wel netjes. Maar toen kreeg ik het gesprek met één van die vrouwen die daar werkten. Ze vroeg me van alles over mijn medicijnen en lichamelijke condities, maar al snel bleek dat ze alles ook al in haar dossier had staan. Moeten ze mij dan nog een keer naar het kantoor laten komen om het allemaal nog een keer te vertellen? Dat snap ik niet. En toen haalde ze het in haar hoofd om te zeggen dat ik nog te fit ben om naar een aanleunwoning te gaan. Ik vroeg haar meteen: 'Mevrouw, bent u dokter?' Zelfs een vreemde arts zou toch eerst wat onderzoeken moeten doen om tot die conclusie te komen niet waar?

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Ze gaf toe dat ze geen dokter was, maar ik heb haar denk ik wel tegen het verkeerde been geschopt. Inmiddels hebben ze dat kantoor ook gesloten en ik vind dat eerlijk gezegd niet zo verwonderlijk. Nu moet ik opnieuw een procedure doorlopen voor een indicatie. Maar nu gaat het via mijn huisarts, die een brief moet opmaken waaruit blijkt waar ik lichamelijk wel en niet meer toe in staat ben en hopelijk lukt het deze keer wel.

Ik zou het niets vinden om pas te kunnen worden opgevangen in een aanleunwoning als ik hier in huis verongeluk. Dan hoeft het voor mij niet meer.

Ik wil voorkomen dat ik straks de trap niet meer op kan of dat ik er een keer af val. En ik wil bij mijn zus zijn zodat we er voor elkaar kunnen zijn. Als ik haar nu bezoek merk ik hoe verschikkelijk fijn ze het vind om met me te kunnen praten. Ze is eenzaam zoals velen. Samen zouden we minder alleen zijn.

Zelfredzaamheid:

Ik heb geen zorgen over mijn zelfredzaamheid. Ik heb mijn plicht gedaan in het leven en het is goed zo. Ik heb geen last van eenzaamheid want er is hier altijd iets te doen. Soms kijk ik tv, maar ik merk dat dat soms te vlug voor me gaat. Als ik een pagina lees op teletext, dan ben ik pas halverwege als de volgende pagina alweer komt. Maar ik kijk nog graag naar snooker of naar het schaatsen. Al blijf ik er nu niet meer zoals vroeger tot laat in de avond voor op. Als ik moe ben ga ik lekker naar bed en dan zie ik de volgende dag de herhaling wel. Ik ben daar rustiger in geworden.

Contacten met partner / familie / vrienden:

Het contact met mijn dochter is heel goed. En met mijn zoon kan ik ook goed praten als hij komt. Het is voor hen dat ik mezelf heb hernomen toen ik zo verdrietig was om het verlies van mijn vrouw. Ik wil er nog voor hen zijn. De warmte en dankbaarheid die ik van mijn kinderen krijg betekent heel veel voor me. Ik zet er geen dwang achter. Ze zijn bij mij altijd welkom.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Contacten met buurtgenoten:

Ik vind het belangrijk om iets te kunnen betekenen voor de buurt. Ik had een schoonzus wonen in de Laarstraat, vlakbij de ouderen woningen. Ze kwam dus veel van die ouderen op straat tegen en dan maakte ze een praatje. Als die ouderen dan vertelden van een klusje of een boodschapje dan zei ze: 'Dat doet Huub wel voor u.' En dat deed ik ook. Vaak was ik meer tijd kwijt met het maken van een praatje dan met het klusje. Het waren vaak maar kleine dingen. Maar de mensen waren zo blij met de hulp en met het praatje. Ik deed het graag. Net zoals ik altijd graag mijn buurman heb geholpen. Hij is tien jaar jonger dan ik, maar niet zo handig. En de nu helpt hij mij met de dingen die ik niet meer kan. Dat vind ik belangrijk.

Mijn financiële situatie

Ik heb het goed. Ik krijg een uitkering voor oorlogsslachtoffers bij mijn pensioen en dat is prettig. Ik las dat ze plannen maken om die te beëindigen. Ik hoop dat ze daar nog mee wachten.

Mijn verleden:

Ik kon niet tegen onrechtvaardigheid. Als ik thuis straf kreeg voor iets dat ik niet gedaan had, bleef ik net zo lang aan de gang totdat het helemaal uitgezocht was. Ik ben tien jaar lang thuis gebleven om geld te verdienen voor mijn broertjes en mijn zusjes. Ik heb daar geen spijt van en ik ben blij dat ik dat gedaan heb. Maar ik heb het wel gemist dat mijn moeder mij daarvoor bedankte. Dat heeft ze niet één keer gedaan. Mijn jongste broers waren nog te klein om zich te kunnen herinneren dat ik naar Duitsland moest en dat ik weer terug kwam, maar ze hebben wel meegemaakt hoe ik voor ze gezorgd heb. Ze vonden dat denk ik normaal. Niemand had ze ook ooit vertelt wat ik heb meegemaakt en voor ze gedaan heb. Daar werd niet over gepraat vroeger. Ze konden me daarom ook niet dankbaar zijn misschien.

Nu ik er op terug kijk begrijp ik het allemaal veel beter. Ik kan begrijpen dat mijn moeder het zo druk had en zich zo'n zorgen maakte, dat ze het niet in haar opkwam om me te bedanken. En ik begrijp ook mijn broers en zussen wel. Ik begrijp zelfs de

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

priester die mij toen als jongen zo'n pak rammel heeft gegeven. Het moet zelf nog maar een kind zijn geweest, tussen de 16 en de 18 jaar en onervaren. De kinderen hebben hem vast tot wanhoop gedreven en ik was met mijn brutale mond waarschijnlijk de druppel. Ik zag het ook aan zijn gezicht toen hij klaar was met mijn pak slaag, hij schuimbekte helemaal van woede. Die is gewoon overspannen en door het lint gegaan toen. Maar dat begreep ik toen nog niet, dat zie ik nu. In Duitsland gingen we ook op zondag naar de kerk en biechten. Ik weet nog dat daar een Nederlandse priester werkte die de biecht afnam. Als absolutie kreeg ik van hem sigaretten mee. Ik heb dat aan al mijn maten vertelt en ook zij gingen voortaan bij hem biechten en allemaal kregen we sigaretten. Ik ben nog altijd lid van de kerk en als het feestdagen zijn dan zit ik in de kerk, ook al is het moeilijk geworden om er te komen voor mij. Maar nog altijd zie ik nooit iemand van de kerk hier om mij te vragen hoe het met mij gaat. Ik ben ouder geworden en ik ben anders gaan redeneren. Het is niet meer belangrijk voor mij. Ik heb altijd een groot rechtvaardigheidsgevoel gehad en dat zal ik altijd houden. Ik doe niemand kwaad en ik probeer iedereen te helpen waar ik kan. Ik til er niet zo zwaar aan wat de kerk verder doet. Het ergste vond ik dat niemand ooit bij ons eens kwam vragen of wij het wel konden redden. Nooit kwam er iemand van de kerk of uit de gemeente naar ons toe.

Mijn toekomst:

Als je ouder wordt dan weet je: 'Het zal mijn tijd wel duren.'

Je weet dat je niet kunt blijven leven. Ik sta regelmatig 's morgens op met de gedachte: 'Ik heb er weer één!'

Mijn overbuurvrouw is in haar slaap overleden. Ze vonden haar keurig in haar bed zonder ook maar een vouw in het laken. Zo kan het dus ook, zonder een centje pijn.

Aan de toekomst denk ik dus niet veel, maar ik denk wel na over de dood. Vroeger waren wij het niet gewend om over seksualiteit te praten, maar ook niet over de dood. Dat is nu allemaal veel normaler. Ik heb bijvoorbeeld mijn kinderen laten weten dat ik vind dat ze mij maar moeten cremen. Als alle

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

mensen begraven worden hebben we straks geen ruimte meer om te wonen. Cremeren lijkt me daarom beter; opgeruimd staat netjes. Maar mijn kinderen vonden dat moeilijk en protesteerden. Ik denk dat ze wat dat betreft nog traditioneel denken. Ze zijn vrij om te doen wat ze willen natuurlijk. Ik heb ze mijn voorkeur laten weten, maar het is aan hen om straks die beslissing te nemen.

Ik ben helemaal niet bang voor de dood. Als het zo ver is dan geef ik mij er gewoon aan over. Het heus niet zo dat ik er om sta te springen, hoor, maar ik ben er wel klaar voor. Laat mij maar stillekes aan wegzakken. En tot die tijd blijf ik hopen dat ik nog een mooie oude dag door mag brengen met mijn zus in koningsvoorde. Al zie ik wel op tegen de verhuizing, mijn broers zullen me vast helpen.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Bespiegeling

Meneer Soethout is een man met een prachtig gevoel voor humor en een groot rechtvaardigheidsgevoel.

Het is voor hem belangrijk het gevoel te hebben gewaardeerd te worden om wie hij is en wat hij voor een ander doet.

Wanneer je hem met respect en eerlijkheid behandelt dan heb je aan hem een hele fijne en trouwe vriend.

Hij kan en mag met tevredenheid en voldoening terug kijken op zijn leven, waarin hij heel veel heeft meegemaakt. Ook alle ellende en nare dingen hebben daarin hun plek gekregen.

Meneer Soethout is altijd een harde werker en een doorzetter geweest.

Het zou heel goed zijn als hij zijn wens om bij zijn zus zijn oude dag door te brengen in saamhorigheid kan verwezenlijken.

Daarbij krijgt hij ondersteuning.

Het gevoel dat het meest aanwezig is bij hem op dit moment in zijn leven, is rust. Boosheid is vroeger wel geweest, maar is nu gezakt. Eenzaam voelt hij zich nooit. Gelukkig is hij met mijn kinderen en hoe ze met hem omgaan.

Hij gaf te kennen het prettig te hebben gevonden zo over zijn leven te hebben kunnen praten. Dat zou hij vroeger waarschijnlijk niet hebben gedaan.

Zijn verhaal is zeker het beluisteren waard en velen zouden van hem een stuk levenskunst kunnen leren.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

Huub Soethout, geboren: 12-4-1923 overleden: 28-6-2011, foto uit 1942.

ZELFREFLECTOR van Huub Soethout

